

Å gi sitt beste til Jesus

Lesetekster: Jes 56, 6-8 og Rom 3, 21-26

Evangelietekst: **Matteus-evangeliet kapittel 26, vers 6-13**

Forberedelse:

Les alle tre tekstene høyt sammen. Les så evangelieteksten stille hver for dere. Ta en runde og nevnt en ting dere la spesielt merke til, noe som gjorde spesielt inntrykk.

Spørsmål til samtale:

- Hva er den røde tråden i de tre tekstene denne søndagen?
- Hva tenker du evangelie-teksten sier om forholdet mellom tilbedelse og tjeneste?
- Hvordan tror du selv ville reagert på denne hendelsen om du var til stede i rommet?
- Kvinnen som salvet Jesus, viste på denne måten sin kjærlichkeit til ham. På hvilken måte har du vist din kjærlichkeit til Jesus? På hvilken måte ønsker du vise din kjærlichkeit til ham?
- Hva tror du ville skje om du stilte deg til disposisjon for Jesus?
- Vi er ved inngangen til påsken. Hva er dine tradisjoner for påskefeiring? Hvilke forventninger har du til årets påskefeiring?

Bønn:

Herre Jesus Kristus, ydmyke konge, du kom til oss, fornedret og fattig. Takk for at du tar imot oss med glede og alt det vi bærer frem for deg. Vend alltid våre øyne mot deg, slik at din kjærlichkeit kan forme livene våre. Du som gikk den tunge veien til korset, hjelp oss denne påsken å ta vårt kors opp og følge deg i trofast tjeneste for verden. Amen

Sammendrag:

For å vise Jesus hvor høyt hun setter Jesus for alt han har gjort for henne, overrasker Maria Jesus med godhet. Hun knuser en alabastkrukke med kostbar nardussalve over hans hode. Hun bekymret seg ikke over hva parfymen var verdt. Alt hun tenkte på var Jesus som hadde gitt henne broren tilbake, og ingenting skulle stoppe henne fra å gi Jesus det beste hun hadde. Disiplene kritiserer henne for å sløse, men Jesus forsvarer henne. Han gleder seg over det hun har gjort for ham. Han tar imot hennes kjærlighetserklæring med glede, og tolker det som en forberedelse til hans egen død.

Jesus tar imot alle kjærlighetserklæringer med glede. Den som gir sitt beste til Jesus, stiller seg til disposisjon for ham, slik at Jesus kan fylle meg og lede meg til dem som trenger det mest.

For de som ønsker å dykke dypere i tematikken, her følger hele Olavs preken:

Bamseklem fra en uteligger

En av mine kullinger på MF, Hallvard, opplevde en gang i studietiden en litt uvanlig episode. Han var på vei ned Bogstadveien, og mot han på fortauet kom en uteligger, dekket av skitt fra topp til tå. Han hadde et digert skjegg, fortalte Hallvard, fullt av matrester og rusk og rask. Han holdt en kopp fra McDonalds og mumlet noe for seg selv. Da han oppdaget Hallvard, ropte han: «Hei, har du lyst på litt kaffe?» Hallvard var jo godt oppdratt, så han stoppet høflig og takket ja til tilbudet. Han tok en slurk, smilte og sa: «Tusen takk. Så gavmild du er. Hvorfor gir du bort kaffen din?»

«Kaffen var så god i dag, og da tenkte jeg at siden Gud gir deg noe så godt, så bør i hvert fall jeg dele det med noen..»

*Det er det teksten handler om:
Jesus blir overrasket av godhet.*

Da tenkte Hallvard «Bare vent, han har nok en baktanke med dette..» Og liksom for å hjelpe han på vei spurte han: «Hva kan jeg gi deg som takk for kaffen?» Og ventet å bli spurt om penger..

Men i stedet sa uteliggeren: «Ja, du kan gi meg en klem..» Og i neste øyeblikk fikk Hallvard en skikkelig bamseklem av uteliggeren. Og ikke en kort liten klem heller, uteliggeren holdt rundt Hallvard som om han aldri ville slippe.

Det ble en sterk opplevelse for Hallvard som han ofte fortalte. Og for meg er den en god illustrasjon på det å bli overrasket av godhet. For det er det evangelietekst vår i dag handler om: Jesus blir overrasket av godhet.

Jesus hos Simon den spedalske

Matteus forteller: «Mens Jesus var i Betania, hjemme hos Simon den spedalske, kom det en kvinne

bort til ham med en alabastkrukke med kostbar salve. Den helte hun ut over hodet hans mens han lå til bords.» (Matt 26:6)

Markus og Johannes forteller også om denne episoden, og hvis vi holder de tre sammen, så virker det som det var slik det skjedde:

*Tenk dere den enorme lettelsen,
takknemligheten og gleden
som alle følte.*

Det er lørdag kveld, kvelden før palmesøndag. Jesus er sammen med sine gode venner, Lazarus, Martha og Maria i Betania 3-4 kilometer fra Jerusalem. Bare noen få dager før dette hadde Jesus vekket opp Lazarus fra de døde. Lazarus var død og hadde ligget i graven i flere dager, men Jesus kalte han ut av graven

igjen og tilbake til livet. Og nå lå de side om side og spiste et måltid hjemme hos en annen av Jesu venner, Simon den spedalske. Vi vet ikke så mye om hvem Simon er, men siden festen var hjemme hos ham, så må det bety at han ikke var spedalsk lenger, og at også han var blitt kalt tilbake til livet av Jesus. Kan dere se det for dere? Tenk dere den stemningen som måtte være i dette rommet. Tenk dere den enorme lettelsen, takknemligheten og gleden som de alle følte.

Marias overraskende godhet

Da kommer kvinnen inn. Fra Johannes' versjon av det som skjedde, vet vi at denne kvinnen er Maria, søsteren til Martha og Lazarus. Maria var en av Jesu nærmeste venner og disipler. Hun var den som frimodig satte seg ved Jesu føtter og slukte hvert et ord han sa, og lot Martha gjøre alt husarbeidet. For Maria æret Jesus som sin Herre og Mester. Hun ville gi ham sin hele og fulle oppmerksomhet. Og da fikk alt annet vente.

Og nå kom hun, midt i måltidet, med bare én tanke i hodet. Hun ville vise Jesus hvor høyt hun satte ham, elsket ham, æret ham. Hun ville overraske ham med godhet. På samme måte som han hadde overrasket henne med godhet – ved å behandle henne med respekt, med å inkludere henne i sin krets, med å reise hennes kjære bror opp fra graven.

Med seg har hun en alabastkrukke med kostbar salve. Alabast er en vakker, gjennomsiktig edelsten. Den ble brukt til å lage krukker og beholdere for bare de aller mest kostbare og dyrebare eiendeler. Og når innholdet var ekstremt kostbart, så kunne beholderne lages på en slik måte at den eneste måten å åpne de på, var å knuse hele beholderen. Det var det ultimate tegnet på ekstravaganse og overflod.

Den krukken Maria hadde med seg var av denne typen. Den inneholdt noe av den mest eksklusive og verdifulle parfyme som fantes på den tiden, nardussalve. Og Johannes forteller at krukken var verdt 300 denarer. Én denar var en dagslønn, så det betyr at krukken var verdt nesten en årslønn! Oversatt til vår tid betyr det at Maria kom med en krukke som var verdt omtrent 400 000 kroner! Så kostbar parfyme aner jeg ikke om det er mulig å få kjøpt i dag..

*Det var det ultimate tegnet på
ekstravaganse og overflod.*

I tillegg hadde nok krukken enda større verdi, for en krukke av denne typen hadde sannsynligvis gått i arv i hennes slekt i flere generasjoner. Den var et arvestykke med stor affeksjonsverdi og en familieskatt med større verdi enn bare prislappen. Det visste Maria veldig godt, men hun visste også i dypet av sitt hjerte at Jesus var Frelseren som skulle komme. Og det eneste hun ønsket var å få vise ham hvor høyt hun satte ham.

Hun knuste flasken over hodet hans, og salven rant ned over håret, ansiktet og kroppen hans, og fylte hele huset med en deilig duft av parfyme. Johannes forteller at Maria knelte ned og tørket Jesu føtter med håret sitt. Hun brydde seg ikke om hva andre måtte tenke om det hun gjorde. Hun ville vente til et mer passende tidspunkt. Hun bekymret seg ikke over hva parfymen kostet eller var verdt for familien hennes. Alt hun tenkte på var Jesus som hadde gitt henne broren tilbake, og ingenting skulle stoppe henne fra å gi Jesus det beste hun hadde.

Hun ville overraske ham med godhet. På samme måte som han hadde overrasket henne med godhet – ved å behandle henne med respekt, med å inkludere henne i sin krets, med å reise hennes kjære bror opp fra graven.

Disiplenes reaksjon

«Disiplene så det og ble forarget», forteller Matteus. «Hva skal denne sløsingen være godt for?» sa de. «Salven kunne vært solgt for en stor sum og pengene gitt til hjelp for de fattige.» (Matt 26: 8f)

Disiplene var også på festen hos Simon. Og da de så det Maria gjorde ble de irritert. «Hva i alle dager er du hun gjør? Det der er jo familiens arvestykke.. Den er verdt 400 000 kroner. Hun har kastet bort alt sammen på Jesus. Hvorfor kunne hun ikke bare tatt noen dråper? Tenk så mange du kan mette med 400 000 kroner.. Hun må jo være helt gær'n.»

Et fullstendig meningsløst sløseri...

Johannes forteller at det var Judas som stod i spissen for disiplenes surmuling denne kvelden. Han hadde ansvaret for disiplenes pengekasse og stjal fra den. Han ønsket altså å få mer i sin egen lomme, derfor ropte han ut i protest da Maria helte salven over Jesus. De andre disiplene hadde nok ikke sånne motiver. De opplevde bare at det som skjedde var et fullstendig meningsløst sløseri...

Jesu reaksjon

Men Jesus tar Maria i forsvar: «Hvorfor plager dere henne? Hun har gjort en god gjerning mot meg. De fattige har dere alltid hos dere, men meg har dere ikke alltid. Da hun helte denne salven ut over kroppen min, salvet hun meg til min gravferd. Sannelig, jeg sier dere: Overalt i verden hvor dette evangeliet blir forkynt, skal også det hun gjorde, fortelles til minne om henne.» (Matt 26, 10-13)

Jesus gleder seg over det Maria har gjort for ham. Han tar imot hennes kjærlighetserklæring med glede. Og så tolker han hennes overraskende godhet som en forberedelse til hans død og begravelse. «Hun har salvet meg til min gravferd», sier han.

Han hadde ikke trengt å tolke det slik. Faktisk kunne han like gjerne ha tolket det som et tegn på at hun ville krone ham til konge. For det var jo den gamle tradisjonen som alle jøder kjente godt, at når en ny konge skulle velges, da salvet en av folkets ledere hodet til den nye kongen. Den jødiske kongetittelen «Messias» betyr jo nettopp «Den salvede». Hvis Jesus hadde villet, kunne han ha tolket Marias salving som en invitasjon til å gripe makten i Israel og herske som konge.

*Jesus tar imot hennes
kjærlighetserklæring med glede.*

Det samme kunne han ha gjort dagen etter, på palmesøndag, da han rir inn i Jerusalem og blir tiljublet med de gamle hyllingsropene som man ropte til kongen: «Hosianna, Davids Sønn. Velsignet være han som kommer i Herrens navn, Israels konge» (Joh 12:13).

Jesus kunne lett ha tolket disse signalene som en invitasjon til å innta kongetronen i Jerusalem og hive ut okkupasjonsmakten med soldater og sverd. Men ikke et eneste øyeblikk fristes Jesus til å tenke i den retningen. Ikke et sekund dveler han ved mulighetene dette kunne gi. Han vet hva han skal gjøre. Han kjenner sin himmelske Fars redningsplan. Han vet at ved enden av veien venter et kors og grav, og at det er den eneste veien han og bare han kan gå, for å bryte ondskapens lenker, og gi frihet og frelse til alle Guds barn. «Hun har salvet meg til min gravferd», sier han.

*Ikke et sekund dveler han ved
mulighetene dette kunne gi.
Han vet at ved enden av veien
venter et kors og grav.*

Men på veien mot korset og graven, tar Jesus med glede imot Marias overveldende kjærlighetserklæring. Jesus tar imot alle kjærlighetserklæringer med glede.

For den som gir sitt beste til Jesus, stiller seg til disposisjon for ham – slik at Jesus kan fylle meg, lede meg og sende meg til dem som trenger det mest.

Hva har du gjort for å vise din kjærlighet til Jesus?

Men da lurer jeg på, hva har du gjort for å vise din kjærlighet til Jesus? Hva har vært din kjærlighetserklæring til Jesus? Tenk litt på det.

Og mens du tenker, så la meg gi dere to glimt som jeg ser. Ikke av ting som jeg har gjort, men av ting som andre har gjort, og som jeg og mange med meg har fått glede av.

Det første glimtet er min søndagsskolelærer. Da jeg gikk på barneskolen og bodde på Rognan i Nord-Norge, så var det en søndagsskolelærer i bygda som het Kirsten Hjemdal. Og hver eneste tirsdag (ikke søndag) samlet hun en stor flokk barn i kirken eller hjemme hos henne for å fortelle oss om Jesus. Tirsdagsringen kalte hun det. Og der var jeg med og det tror jeg har hatt enorm betydning for min tro. For det var noe helt spesielt med Kirsten. Hun hadde en sånn varm og god måte å være på og snakke på. Og når hun fortalte fortellingene fra bibelen så strålte hun. Og så malte hun fortellingene for oss så levende og virkelig med farger og bilder som jeg enda bærer med meg. Og på den måten åpnet hun bibelen og troen for en hel drøss med barn i Saltdal. Og jeg er helt bombesikker på at hun gjorde det av ren kjærlighet til Jesus. Dette var hennes kjærlighetserklæring.

Når hun fortalte fortellingene fra bibelen så strålte hun.

Det andre glimtet mitt er Hånes menighet. For denne menigheten er bygd av mennesker som elsker Jesus og som derfor raust har villet gi av sin tid, av sitt engasjement, av sine krefter og av sine penger, for at denne kirken skulle leve og vokse. Andre menigheter omkring oss er imponert over denne lille menigheten, over alt det dere har fått til å bygge og skape. Og det er et mektig vitnesbyrd, synes jeg, når menighetens lån nå til sommeren er nedbetalt – av menigheten selv. Denne menigheten er full av Maria-er som har knust sine alabastkrukker, og øst ut av det de er og har for at denne menigheten skulle vokse og gro. Det er utallige store og små kjærlighetserklæringer til Jesus – og for hver og én av dem vil jeg takke dere.

Ikke stopp!

Og så vil jeg be dere: Ikke stopp! Ikke lukk krukken deres nå. Fortsett med å vise din kjærlighet til Jesus. Ikke bare her i menigheten, men overalt hvor du ferdes. Fortsett med å overraske menneskene rundt deg med godhet. Fortsett med å fylle ditt hjem, din arbeidsplass, ditt nabolag, din verden med velduftende kjærlighet. Fortsett med å gi Jesus ditt beste – og still deg til disposisjon for ham.

Ikke fordi du må, for det må du ikke.

Men fordi du kan.

Og fordi det trengs.

Men aller mest fordi, du selv har fått så utrolig mye mer enn du noen gang kan forstå, av han som selv valgte å gå veien til korset i stedet for deg.